

1963 - Чӣ тавр ба ҳамсояғони гунаҳкораш кӯмак бикунад?

савол

Дар маҳаллае, ки ман зиндагӣ мекунам, одамони ниёзманд зиёданд. Агар онҳо аз ман пул талаб кунанд, ки алҳамду лиллоҳ, ки ҳоло дарам, оё ман метавонам ба онҳо бидиҳам ва ман медонам, ки бо он пул на танҳо ғизо, балки маводи муҳаддир ва машруботи масткунанда ҳам меҳаранд? Бояд қайд кард, ки бархе аз ин ниёзмандон мусалмонанд. Баъзе одамон ба ман мегӯянд, ки ман набояд ба онҳо пул бидиҳам, то дар наздам собит бишавад, ки онҳо (бо он пул) ягон чизи номашруъ ва ҳаромро харидорӣ намеkunанд. Дигарон мегӯянд, ки ман бояд ба пул додан идома бидиҳам ва онҳоро бо ҳикмат даъват намоям. Аллоҳ барои посухатон ба шумо подоши некӯ бидиҳад.

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Шумо метавонед чизҳои муҳаббатро, ки ба онҳо ниёз доранд, аз қабилҳои ғизо, либос ва ғайра бихаред ё онҳо худашон чизҳои муҳаббатро меҳаранд ва шумо маблағи ҳисобро пардохт мекунад. Дар даъвати насиҳат ва панд додани онҳо идома бидиҳед, зеро ҳаққи ҳамсоягон бар зиммаи шумо бузург аст. Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Ҷабраил дар мавриди ҳамсоя ба ман чунон васият мекард, ҳатто гумон бурдам, ки ӯро меросбар хоҳад кард». Муттафақун алайҳ. (Ривояти Бухорӣ ва Муслим).

Аллоҳ тавфиқдиҳанда аст.